

W
ybrane
W
iersze

B
ибрані
П
оезії

Атлантида

Існували або не існували.
На острові або не на острові.
Океан або не океан
поглинув їх або ні.

Чи було кому любити кого?
Чи було кому воювати з ким?
Діялося все або нічого
там або не там.

Сім міст постало.
Чи насправді?
Хотіли стояти вічно.
Де докази?

Не винайшли пороху, ні.
Винайшли порох, так.

Ймовірні. Сумнівні.
Не увічнені.
Не вийняті з повітря,
з вогню, з води, з землі.

Не заховані в камені
ані в краплі дощу.
Не спроможні серйозно
позувати в застереженні.

Метеор упав.
То не метеор.
Вулкан вибухнув.

Atlantyda

Istnieli albo nie istnieli.
Na wyspie albo nie na wyspie.
Ocean albo nie ocean
połknął ich albo nie.

Czy było komu kochać kogo?
Czy było komu walczyć z kim?
Działo się wszystko albo nic
tam albo nie tam.

Miast siedem stało.
Czy na pewno?
Stać wiecznie chciało.
Gdzie dowody?

Nie wymyślili prochu, nie.
Proch wymyślili, tak.

Przypuszczalni. Wątpliwi.
Nie upamiętnieni.
Nie wyjęci z powietrza,
z ognia, z wody, z ziemi.

Nie zawarci w kamieniu
ani w kropli deszczu.
Nie mogący na serio
pozować do przestrog.

Meteor spadł.
To nie meteor.
Wulkan wybuchnął.

То не вулкан.
Хтось щось кричав.
Ніхто нічого.

На цій плюс мінус Атлантиді.

To nie wulkan.
Ktoś wołał coś.
Niczego nikt.

Na tej plus minus Atlantydzie

Мить у Трої

Маленькі дівчатка
худі та зневірені у тому,
що веснянки не зникнуть зі щічок,

не привертають до себе нічиєї уваги,
ходять повіками світу,

подібні на татка або на мамцю,
щиро тим подивовані,

від тарілки,
від книжки,
з-перед дзеркала
викрадені бувають до Трої.

У великих гардеробах миті
перетворюються в Гелен прекрасних.

Ступають королівськими сходами
у шумі захоплення і шурхоті довгого шлейфу.

Почуваються легко. Знають, що
краса — це відпочинок,
що мова сенсу наповнює уста,
а жести самі вирізьблюються
у небажанні натхненному.

Їхні голівки,
гідні прийомів у послів,
гордо стирчать на шийках
достойних того, щоб за них боротися.

Chwila w Troi

Małe dziewczynki
chude i bez wiary,
że piegi znikną z policzków,

nie zwracające niczyjej uwagi,
chodzące po powiekach świata,

podobne do tatusia albo do mamusi,
szczerze tym przerażone,

znad talerza,
znad książki,
sprzed lustra
porywane bywają do Troi.

W wielkich szatniach okamgnienia
przeobrażają się w piękne Heleny.

Wstępują po królewskich schodach
w szumie podziwu i długiego trenu.

Czują się lekkie. Wiedzą, że
piękność to wypoczynek,
że mowa sensu ust nabiera,
a gesty rzeźbią się same
w odniechceniach natchnionym.

Twarzyczki ich,
warte odprawy posłów,
dumnie sterczą na szyjach
godnych obłężenia.

Брюнети з фільмів,
брати приятельок,
вчитель малювання,
ах, усі поляжуть.

Маленькі дівчатка
з вежі усмішки
дивляться на катастрофу.

Маленькі дівчатка
заламують руки
в п'янкуму обряді облуди.

Маленькі дівчатка
на тлі спустошення
в діядемі палаючого міста
з кульчиками наскрізного галасу в вухах,

Бліді, без жодної сльозинки.
Наповнені краєвидом. Триумфальні.
Засмучені лише тим,
що треба повернутися.

Маленькі дівчатка
повертаються.

Bruneci z filmów,
bracia koleżanek,
nauczyciel rysunków,
ach, polegną wszyscy.

Małe dziewczynki
z wieży uśmiechu
patrzą na katastrofę.

Małe dziewczynki
ręce załamują
w upajającym obrzędzie obłudy.

Małe dziewczynki
na tle spustoszenia
w diademie płonącego miasta
z kolczykami lamentu powszechnego w uszach.

Blade i bez jednej łzy.
Syte widoku. Tryumfalne.
Zasmucone tym tylko,
że trzeba powrócić.

Małe dziewczynki
powracające.